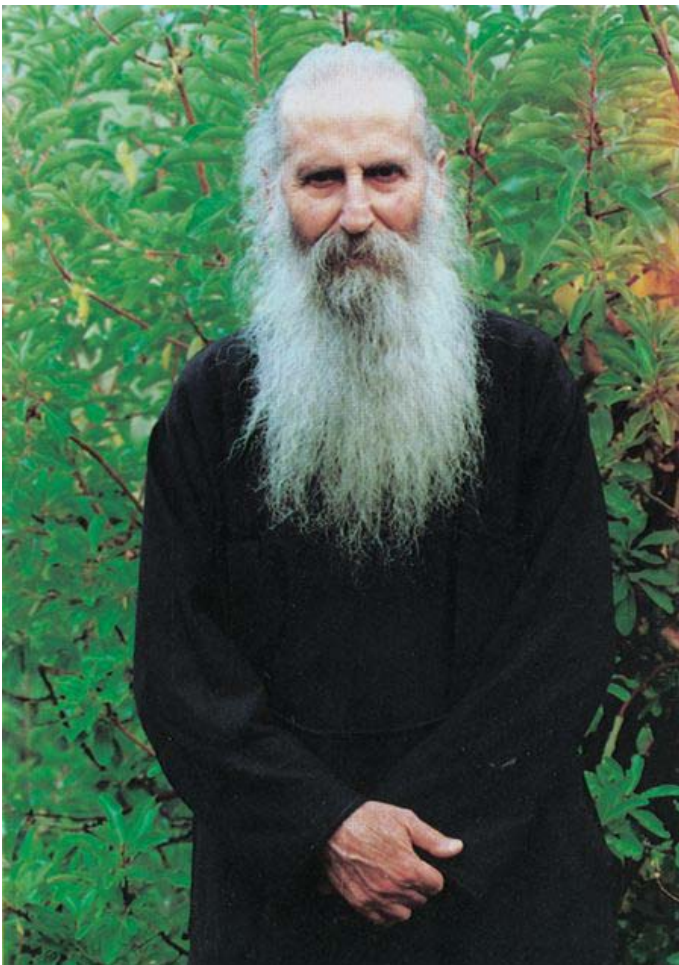

Ο άγιος Ιάκωβος Τσαλίκης της Μονής Οσίου Δαυΐδ στην Εύβοια (1920-1991)

Αρχιμ. Κύριλλος
Καθηγούμενος Οσίου Δαυΐδ Γέροντος

Ο π. Ιακώβος Τσαλίκης έζησε στην Ι. Μονή Οσίου Δαυΐδ του Γέροντος στην Εύβοια (1952-1991). Ανταποκρινόμενοι στην ευγενική και φιλάδελφη πρόσκληση του εγκρίτου περιοδικού ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ και παροτρυνόμενοι απ' την προτροπή του μακαριστού πλέον κι αυτού αγίου Γέροντος Παϊσίου, η οποία περιέχεται στον πρόλογο του βιβλίου του για τον Χατζη-Γιώργη, σύμφωνα με την οποία «οι απόγονοι πάντοτε έχουν ιερό καθήκον να γράφουν τα θεία κατορθώματα των αγίων Πατέρων της εποχής τους και τον φιλότιμο αγώνα τους για να πλησιάσουν τον Θεό», προσπαθήσαμε με τη βοήθεια του Θεού και επικαλούμενοι την ευχή του μακαριστού αγίου Γέροντος Ιακώβου, να γράψουμε, όσο το δυνατό πιο συνοπτικά, το κείμενο αυτό, το αφιερωμένο στη μνήμη του μακαριστού Γέροντος.

Η καταγωγή και η οικογένειά του

Ο μακαριστός Γέροντας Ιάκωβος γεννήθηκε την 5η Νοεμβρίου του 1920 στα ευλογημένα και ματωμένα χώματα της αγιοτόκου Μικράς Ασίας και συγκεκριμένα στο Λιβίσι της Μάκρης, μία μικρή πόλη απ' τις παραθαλάσσιες της Ιωνικής Γής, στο ύψος περίπου του Καστελλόριζου, από γονείς ενάρετους και ευσεβείς, τον Σταύρο Τσαλίκη και την Θεοδώρα, κόρη του Γεωργίου και της Δέσποινας Κρεμμυδά. Οι γονείς του Γέροντος γέννησαν εννέα παιδιά, αλλά στη ζωή αυτή επέτρεψε ο Θεός να μείνουν μόνον τρία.

Η οικογένεια του Γέροντος ήταν από τις πιο εύπορες οικογένειες της περιοχής, ο μεγάλος της όμως πλούτος ήταν η ευσέβειά της και η αγνή χριστιανική πίστη που είχε πολύ βαθιές ρίζες. Το γενεαλογικό δέντρο της είχε να καυχηθεί με την εν Χριστώ καύχηση επτά γενεές Ιερομονάχων, έναν αρχιερέα και έναν άγιο. Τα θλιβερά γεγονότα όμως της Μικρασιατικής Καταστροφής, οι θηριωδίες και τα εγκλήματα των αγριανθρώπων Νεοτούρκων και των Κεμαλικών σε βάρος των χιλιάδων Ελλήνων της Μ. Ασίας και του Πόντου, που είχαν ήδη αρχίσει από το 1915 και 1917 μέχρι το 1920, έπληξαν και την οικογένεια του Γέροντος Ιακώβου. Ο παππούς και νονός του, ο Γιώργης Κρεμμυδάς, άνθρωπος πραγματικά του Θεού, ο θείος του, ο γιατρός Χατζηδουλής, καθώς και άλλοι οικείοι του συνελήφθησαν απ' τους Τούρκους και στη διάρκεια της εξοντωτικής πορείας για τα τάγματα εργασίας στα βόρεια της Τουρκίας ξεψύχησαν κοντά στη Νίγη απ' τα βασανιστήρια των άγριων και αιμοβόρων Τούρκων ζαπτιέδων – χωροφυλάκων – και στρατιωτών. Ο πατέρας του, Σταύρος Τσαλίκης, πιάστηκε αιχμάλωτος κι αυτός μαζί με τους υπόλοιπους άνδρες του Λιβισιού στις αρχές του 1922. Μετά από φοβερές κακουχίες, ατέλειωτες οδυνηρές οδοιπορίες και αναγκαστικές εργασίες σε ορυχεία, νταμάρια και αλλού, τον πήγαν στα μέρη της Τραπεζούντας και τον έβαλαν να χτίζει νοσοκομείο.

Ο ξεριζωμός

Ο π. Ιάκωβος, δύο χρονών τότε παιδάκι, με τη γιαγιά του, τη μητέρα του, τα δύο του αδέρφια, τον Γιώργο τεσσάρων χρονών και την Αναστασία, σαράντα

μόλις ημερών, ξεριζώθηκαν κι αυτοί απ' την πατρίδα τους, το Λιβίσι, μαζί με τα υπόλοιπα γυναικόπαιδα και τους γέροντες, καταληστευμένοι και ταλαιπωρημένοι πολύ απ' τους Τούρκους, που είχαν γίνει πιά για τους Έλληνες μόνο μαχαιροβγάλτες, άρπαγες και βιαστές. «Θρήνος και κλαυθμός και οδυρμός πολύς...». Τα καράβια της προσφυγιάς που μετέφεραν τους Έλληνες πρόσφυγες, βασανισμένους από πείνα, δίψα και φείρα, «πιάσανε» στον Πειραιά. «Όταν κατεβήκαμε στο λιμάνι του Πειραιά», αφηγείτο ο ίδιος ο Γέροντας, «παρόλη τη νηπιακή μου ηλικία, θυμάμαι ότι ακούσαμε για πρώτη φορά στην ζωή μας κάποιους Έλληνες να βλαστημάνε τα Θεία. Τότε η γιαγιά μου είπε: “Πού ήρθαμε εδώ; Καλύτερα να γυρίσουμε πίσω να μας σκοτώσουν οι Τούρκοι, παρά να ακούμε τέτοια λόγια. Στη Μικρά Ασία δεν ξέραμε τέτοια αμαρτία». Τα λόγια αυτά της γιαγιάς του Γέροντος Ιακώβου φανερώνουν το πώς οι Μικρασιάτες ζούσαν τον Θεό.

Από τον Πειραιά το καράβι που μετέφερε και την οικογένειά του Γέροντα έφυγε για την Ιτέα, όπου εκεί τους κατέβασαν μαζί με τους υπόλοιπους πρόσφυγες και στη συνέχεια τους οδήγησαν ποδαρόδρομο σ' ένα χωριό της Άμφισσας, τον Άγιο Γεώργιο, όπου έμειναν μαζί με άλλες οικογένειες κάτω από δύσκολες συνθήκες, σε μία μακρόστενη αποθήκη για δύο χρόνια.

Η πρόνοια του Θεού έφερε μετά από δύο χρόνια στην περιοχή όπου ζούσαν τον πατέρα του Γέροντος για αναζήτηση εργασίας, ο οποίος είχε δραπετεύσει απ' τους Τούρκους, παρόλο που τον φύλαγαν σαν τα μάτια τους, γιατί τον είχαν ανάγκη για αρχιμάστορα, κι έτσι ξανάσμιξε με την οικογένειά του με θαυμαστό τρόπο.

Η κλίση του προς το Θεό

Ο Γέροντας Ιάκωβος, πέντε χρονών παιδάκι τότε, για παιχνιδι του είχε ένα κεραμιδάκι στο οποίο έβαζε καρβουνάκι απ' την πυροστιά που μαγειρεύαν και φάλλοντας «αλούγια – αλούγια» (αλληλουΐα), λιβάνιζε την οικογένειά του κι όλες τις προσφυγικές οικογένειες που έμεναν στην αποθήκη, έχοντας για χωρίσματα κουβέρτες που κρέμονταν ανάμεσά τους. Μένανε πάντα

στην αποθήκη, γιατί τους έδιναν υποσχέσεις ότι σε λίγο θα τους μεταφέρουν αλλού, θα τους δώσουνε χωράφια και θα τους φτιάξουνε σπίτια...

Ο μικρός Ιάκωβος δεν έβγαινε να παίξει καθόλου στον δρόμο, δεν μπορούσε να ακούει τα παιδάκια του χωριού και μαζί μ' αυτά και προσφυγόπουλα να λένε τις κακές λέξεις, έστω κι αν δεν τις καταλάβαινε. Προτιμούσε να πηγαίνει κάθε απόγευμα με τη γιαγιά και τη μητέρα του ν' ανάβουνε τα καντηλάκια και να βάζει τη γιαγιά του να του λέει για τους βίους των αγίων και για τους Ιερομόναχους της οικογένειάς τους.

Η εγκατάσταση στην Βόρεια Εύβοια

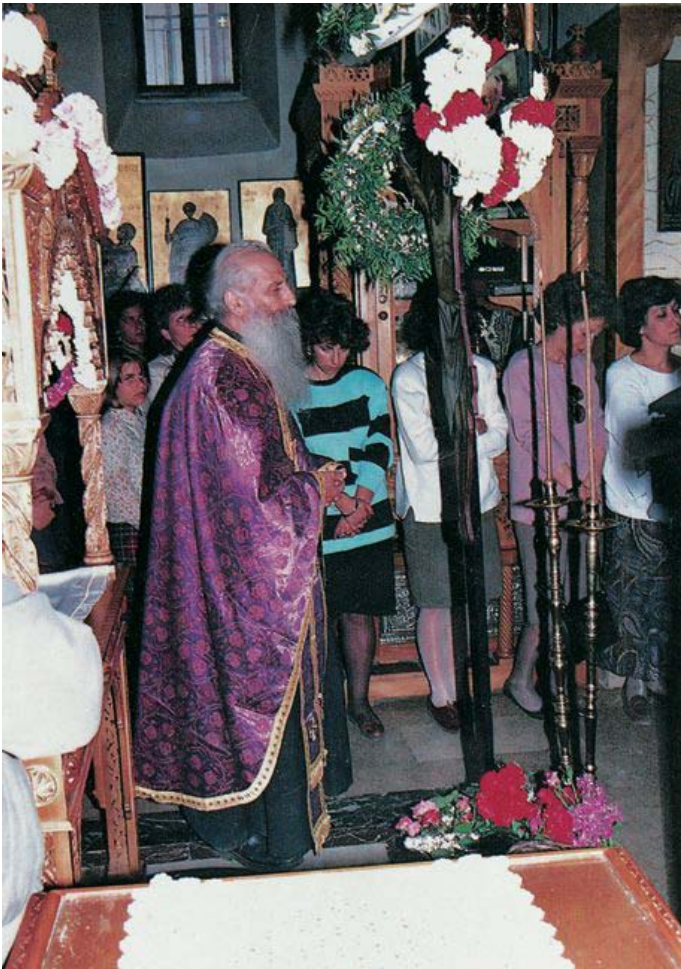
Στα τέλη του 1925 η οικογένεια του Γέροντος Ιακώβου μεταφέρθηκε μαζί μ' άλλους πρόσφυγες στην Βόρεια Εύβοια, στο χωριό Φαράκλα. Εγκαταστάθηκαν αρχικά σε κάτι σκηνές και μετά από δύο χρόνια σε μικρά σπίτια και καλλιεργούσαν κτήματα.

Ο πατέρας του Γέροντα ήταν και πολύ καλός τεχνίτης, χτίστης, κι ο κόσμος τον προτιμούσε και γι' αυτό συχνά έλειπε απ' το σπίτι. Έτσι, καθοριστικό ρόλο στη ζωή του Γέροντα Ιακώβου έπαιξε η προσωπικότητα της μητέρας του, Θεοδώρας. Στολισμένη εκείνη με τις αρετές της πίστεως, της ευσεβείας και της ελεημοσύνης, της εγκρατείας (νηστείας-σωφροσύνης), της εργατικότητας και της νοικοκυροσύνης, τις μετέδωσε με αγάπη και υπομονή στην απαλή ψυχή του παιδιού της, Ιακώβου. Του έμαθε επίσης να προσεύχεται και να κάνει πολλές μετάνοιες. Από έξι χρονών ο μικρός Ιάκωβος, χωρίς να ξέρει ακόμη γράμματα, είχε μάθει απ' έξω τα της Θείας Λειτουργίας και τα σιγόφελνε μόνος του, κάνοντας ελάχιστα λάθη. Τόση αγάπη δε απέκτησε στις μετάνοιες, ώστε ακόμη και τις Κυριακές που πήγαινε απ' τη νύχτα στην εκκλησία για να διακονήσει αρχικά στο ιερό κι αργότερα στο αναλόγιο, μέχρι να έλθει ο κόσμος έκανε συνέχεια μετάνοιες στρωτές.

Αφηγείτο σχετικά ο Γέροντας Ιάκωβος: «Κάποια Κυριακή πρωί με βρήκε ο ιερέας να κάνω μετάνοιες στο ιερό και μου είπε: Παιδί μου Ιάκωβε, σήμερα Κυριακή, ημέρα αναστάσιμη, ανέστη ο Κύριος, δεν κάνουν μετάνοιες». Κι εγώ του απάντησα: «Κάνω μετάνοιες πάτερ, γιατί η μητέρα μου έτσι με έμαθε».

Έλεγε επίσης ο Γέροντας: «Όταν λειτουργούσε ο παπάς του χωριού, την ώρα που οι ψάλτες έφαλλαν “Οι τα χερουβείμ μυστικώς εικονίζοντες...”, εγώ άκουα φτερουγίσματα γύρω απ' την αγία Τράπεζα». «Ο παπάς», έλεγε ο Γέροντας, «νόμιζα ότι δεν έχει σώμα. Είναι άγγελος. Έλεγα έχει δύο κόκκαλα στους ώμους, σαν κρεμάστρα και κρέμονται τα ράσα απ' εκεί».

Έτσι, έβλεπαν την ιερωσύνη τα παιδικά μάτια της αγνής ψυχής του. Έβλεπε τον ιερέα σαν επίγειο άγγελο, που λειτουργεί με τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ. Κι έτσι στ' αλήθεια τα θεία πράγματα είναι.

Η αγάπη του για την εκκλησιαστική ζωή

Η αγάπη του μικρού Ιακώβου για τα προσκυνητήρια και τα εξωκλήσια τον έκανε να επισκέπτεται τακτικά και το εξωκλήσι της αγίας Παρασκευής, σ' ένα λόφο λίγο έξω απ' το χωριό, που στα πρώτα χρόνια λειτουργούσε εκεί και το σχολείο του. Ανάβοντας τα καντήλια και περιποιούμενος τον ναό της, είχε την ευλογία, παιδάκι τότε οκτώ – εννέα ετών, να δει αρκετές φορές ολοζώντανη την αγία. Υπακούοντας σε συμβουλή της μητέρας του, ζήτησε απ' την αγία σε μία από τις εμφανίσεις της «νά του πεί, να του δώσει την τύχη του». Και η αγία Παρασκευή του είπε: «άκουσέ με, Ιάκωβε. Θα δείς δόξες πολλές, πολύς κόσμος θά 'ρχεται να σε δει, πολλά χρήματα θα περάσουν απ' τα χέρια σου, αλλά δεν θα μείνουν». Και πράγματι όλα αυτά επαληθεύτηκαν.

Το μεγάλο δώρο της πίστεως και η ταπείνωση του μικρού Ιακώβου, καθώς και οι προσευχές της οσίας μητέρας του ήταν αιτία, ώστε ο Γέροντας Ιάκωβος από παιδί να έχει μία ζωντανή, μία θαυμαστή πραγματικά σχέση με την Παναγία μας και τους αγίους μας. Έτσι, πολύ απλά, πολύ φυσικά, είδε να τον ευλογεί και να τον θεραπεύει από δύσκολη ασθένεια ο άγιος Χαράλάμπης, του οποίου είχαν στο σπίτι τους μία μικρή ασημένια εικόνα θαυματουργή από τη Μικρά Ασία, πατρογονικό κειμήλιο έως εξακοσίων ετών. Το ίδιο απλά και φυσικά

κά προσέτρεξε λίγο αργότερα στη χάρη της Παναγίας μας και την παρακάλεσε με κλάματα, της μίλησε όπως το παιδί στη μητέρα του μπροστά στη θαυματουργή της εικόνα της επωνομαζόμενης Ξενιάς, την οποία είχαν φέρει για προσκύνημα σε διπλανό χωριό, και είδε την Παναγία μας να του θεραπεύει σχεδόν αμέσως τα πληγωμένα πέλματα των ποδιών του, απ' τα οποία έτρεχαν υγρά και με τα οποία είχε κάνει μαρτυρική πορεία δύο ωρών για να την προσκυνήσει.

Η αγία ζωή του μικρού Ιακώβου έκανε τους συγχωριανούς του, αλλά και τους κατοίκους των γύρω χωριών, όπου πήγαινε είτε ως μαστορόπουλο, βοηθός του πατέρα του, είτε για να ψάλλει με τη μελωδική και επιβλητική φωνή του στις γιορτές τους, να τον σέβονται και να τον υπολογίζουν ως παιδί της εκκλησίας, παιδί του Θεού. Κι έγινε η καταφυγή τους. Απ' τα εννέα του χρόνια και μετά όλοι τον είχαν για γιατρό. Ο ίδιος ο Γέροντας, χαριτολογώντας, έλεγε αργότερα: «Εγώ δεν ήξερα τίποτα. Είχα μία Σύνοψη και ό,τι προσευχή έβρισκα τους διάβαζα, τους σταύρωνα, τους ράντιζα με αγιασμό και γινόντουσαν καλά». Από μικρό λοιπόν παιδί ήταν στην υπηρεσία του Θεού και μάλιστα προικισμένο με το χάρισμα το ιαματικό, αλλά και το προορατικό, αφού με την καθαρότητα καρδιάς και νου που είχε αποκτήσει με την άσκηση και την προσευχή, προέβλεπε τα μεγάλα κακά που πλησίαζαν λόγω του Ελληνοϊταλικού και του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού όπου πήγαινε είχε σ' όλες τις τάξεις άριστη επίδοση. Εντυπωσίαζε δε τόσο πολύ και για την συμπεριφορά του, ώστε τον μικρό Ιάκωβο τον σεβότανε κι ο δάσκαλος, που μαζί με τον Επιθεωρητή επέμεναν στους γονείς του να τον στείλουν στη Χαλκίδα στο Γυμνάσιο, για να συνεχίσει τη μόρφωσή του και να μην αδικηθεί ένα τέτοιο μυαλό. Ο πατέρας του όμως, φοβούμενος μήπως το παιδί του κινδυνέψει ποικιλοτρόπως απ' τις παγίδες της κοινωνίας, δεν το επέτρεψε.

Έμεινε έτσι ο νεαρός Ιάκωβος στο χωριό και δούλευε στα χωράφια τα δικά τους και σε ξένα για μεροκάματο. Έπειτα ο πατέρας του τον πήρε μαζί του βοηθό στα χτισίματα.

Τα πρώτα βήματά του στην άσκηση

Ο Ιάκωβος, το παιδί των 13 και 14 ετών, έγινε σιγά-σιγά ένας μικρός ασκητής. Όλη μέρα στη δουλειά, για το μεροκάματο ή για τις εξυπηρετήσεις των συγχωριανών του, που όλους τους συμπονούσε πολύ και δεν έλεγε όχι σε όποιον και όπου του ζητούσε χέρι βοήθειας, και το βράδυ στο σπίτι στην προσευχή και στις μετάνοιες. Στις νυχτερινές μετάνοιες που στην ηλικία των 15-16 ετών έφτανε τις δύο χιλιάδες και περισσότερες. Αλλά και στο θέμα της νηστείας εβίαζε πολύ τον εαυτό του. Για μεγάλα διαστήματα, όχι συνεχή, από την Κυριακή το απόγευμα μέχρι το Σάββατο που πήγαινε να λειτουργηθεί, δεν έτρωγε τίποτα. Μεταλάμβανε, έπαιρ-

νε αντίδωρο και μετά έτρωγε λίγο προσφάι. Την Κυριακή έτρωγε κανονικά. Στην περίοδο της Κατοχής όμως απ' την άσκηση, αθέλητα, κινδύνεψε δύο-τρεις φορές η υγεία του, γιατί συνέβη μετά την εβδομάδα της αφαγίας του να βρεθούν πεινασμένα παιδιά τη μια φορά και ανήμποροι γέροι την άλλη, τους έδωσε ό,τι είχε να φάει για τρεις-τέσσερις ημέρες και ο ίδιος έμεινε χωρίς τίποτα.

Δεν έλειπαν βέβαια και οι ειρωνείες και τα πειράγματα από ορισμένους συγχωριανούς. Αλλά ο νεαρός Ιάκωβος ούτε απαντούσε, ούτε ανταπέδιδε. Η φράση «ευχαριστώ μπάρμπα-Γιώργη» έμεινε παροιμιώδης στο χωριό Φαράκλα και στην ευρύτερη περιοχή. Ήταν η απάντηση του νέου τότε Ιακώβου προς κάθε χυδαία βρισιά του συγχωριανού του μπάρμπα-Γιώργη, ο οποίος ενώ του είχε κλέψει τη σειρά στο πότισμα των χωραφιών, τον έβριζε χυδαία, όταν ο νέος Ιάκωβος διεκδίκησε τη σειρά του.

Στις μαύρες μέρες του 1942, παλληκάρι τότε είκοσι δύο ετών, ο Γέροντας Ιάκωβος πέρασε ένα μεγάλο πόνο και μια μεγάλη λύπη απ' την κοίμηση της μητέρας του Θεοδώρας, με την οποία είχε πολύ μεγάλο φυσικό και πνευματικό σύνδεσμο και η οποία εκοιμήθη μ' ένα θάνατο αληθινά οσιακό, προγνωρίζοντάς τον από ειδοποίηση του αγγέλου της τρεις μέρες πριν την κοίμησή της.

Η μετά θάνατον όμως εμφάνισή της στον ύπνο του και οι νουθεσίες που του έδωσε ενδυνάμωσαν και παρηγόρησαν την ψυχή του. Συνέχισε έτσι την ίδια ασκητική ζωή μέχρι την ηλικία των είκοσι επτά ετών, οπότε τον πήραν στρατιώτη, καθυστερημένα βέβαια, λόγω του ότι είχε κηρυχθεί ο πόλεμος, υπήρχαν ανώμαλες καταστάσεις, Κατοχή, ανταρτοπόλεμος και δεν τους είχανε καλέσει.

Η στρατιωτική θητεία του

Η εποχή που πήγε στρατιώτης (1947) ήταν η περίοδος του εμφυλίου και αδελφοκτόνου πολέμου στην πατρίδα μας. Με την πίστη του στον Θεό, τις προσευχές και τις δεήσεις του, έχοντας πάντοτε μαζί του το θαυματουργό εικονισματάκι του αγίου Χαραλάμπη, με τον σεβασμό και την πειθαρχία προς τους ανωτέρους του, την εργατικότητα και τη σεμνότητά του, ξεπέρασε τις ποικίλες δυσκολίες και δοκιμασίες που αντιμετώπισε κατά τη διάρκεια της τριετούς στρατιωτικής του θητείας, αρχικά στο Βόλο κι ύστερα στον Πειραιά. Δεν «συσχηματίσθηκε» ποτέ με άτοπες και απρεπείς επιθυμίες ορισμένων συστρατιωτών του και γι' αυτό είχε, τουλάχιστον στην αρχή, να πολεμήσει με τα πειράγματα και τη χλεύη τους. Με την ενάρετη όμως ζωή του edίδαξε πολλούς και στο τέλος όλοι τον αγάπησαν, γιατί στις δυσκολίες και στις αρρώστιές τους ήταν πάντα δίπλα τους.

Ο Γέροντας Ιάκωβος συνέχισε και στο Στρατό την άσκησή του. Ουδέποτε κατά τη διάρκεια της θητείας του έφαγε λαδερό φαγητό τις Τετάρτες και τις Παρασκευές, καθώς και τις Σαρακοστές των Χριστουγέννων και του Πάσχα. Αυτό βέβαια γινόταν με μεγάλες θυσίες...

Η ευχαρίστησή του ήταν μεγάλη που πήγαινε και προσκυνούσε όλους τους μεγάλους ναούς και τα εκκλησιάκια που υπήρχαν στη διαδρομή απ' τον Πειραιά μέχρι την Αθήνα. Αυτό γινόταν με καθημερινή σχεδόν πεζοπορία, η οποία βέβαια άφησε τα σημάδια της που φάνηκαν αργότερα.

Οι ευχές που του ζητήσανε επίμονα να διαβάσει στο σπίτι ενός εφέτη στην Αθήνα και οι προσευχές που έκανε, όντας ακόμη στρατιώτης, ελευθέρωσαν την οικογένεια απ' τον δαίμονα, τον οποίο η σύζυγος του εφέτη είδε με τη μορφή μαύρου φοβερού σκύλου που έβγαινε απ' το σπίτι της, λέγοντάς της: «Μ' έδιωξε εκείνος ο κοκκαλιάρης». Τέτοιες ευεργεσίες έγιναν και χάριν άλλων.

Απολύθηκε απ' τις τάξεις του Στρατού τριάντα και πλέον ετών κι αφού αποκατέστησε την αδελφή του, κατά την εντολή της μητέρας του, έχοντας ζήσει «ευαγγελικώς» στον κόσμο, ακολούθησε τη μοναχική ζωή, που από μικρός ολόψυχα επόθησε.

Αρχική επιθυμία του π. Ιακώβου ήταν να πάει στους Αγίους Τόπους κι εκεί να ζήσει στην Έρημο ως Ασκητής. Θεώρησε όμως καλό πριν ξεκινήσει για τους Αγίους Τόπους να επισκεφθεί το μοναστήρι του Όσιου Δαυίδ, για να ζητήσει τη βοήθεια και τη μεσιτεία του οσίου.

Η ολοζώντανη όμως εμφάνιση ενώπιον του με την άφιξή του εκεί του ίδιου του οσίου Δαυίδ που τον υποδέχθηκε και η ουράνια και παραδεισία πολιτεία των ασκητών που είδε μπροστά του σε όραμα, αντί του παλαιού και ερειπωμένου Μοναστηρίου που υπήρχε στην πραγματικότητα, τον έκαναν να υποσχεθεί στον Άγιο, ότι θα παραμείνει στη Μονή, όπως και παρέμεινε. Την εποχή εκείνη ζούσαν στη Μονή τρία γεροντάκια με το ιδιόρρυθμο σύστημα. Ηγούμενος ήταν ο μακαριστός αρχιμανδρίτης Νικόδημος Θωμάς, άνθρωπος ενάρετος, ηθικός και πολύ ελεήμων, εργασθείς με πολύ ζήλο για την αναστήλωση της Μονής.

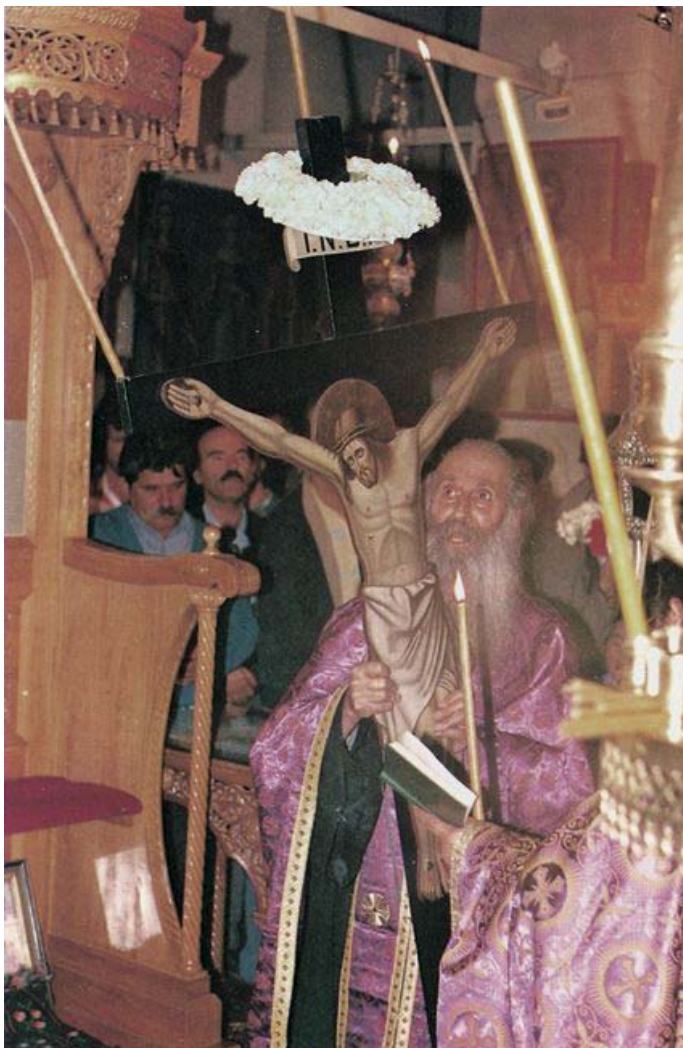
Η μοναχική ζωή του Γέροντα Ιακώβου

Ο πατήρ Ιάκωβος ξεκινώντας τη μοναχική ζωή έβαλε αρχή απαράβατη την υπακοή και δεν έκανε τίποτα χωρίς ευλογία του ηγουμένου, την οποία για να λάβει απαιτείτο πολλές φορές να κάνει κοπιαστικές πορείες τεσσάρων και πέντε ωρών, αφού ο Γέροντάς του ασκώντας και εφημεριακά καθήκοντα ευρίσκετο συχνά στην κωμόπολη της Λίμνης.

Η αγόγγυστη υπακοή αυτή του π. Ιακώβου και ο πύρινος ζήλος με τον οποίο εργαζόταν στην πνευματική και σωματική εργασία μέσα στη Μονή εκίνησαν το φθόνο του μισόκαλου διαβόλου, ο οποίος αρχικά ξεσάρωσε τους παλαιούς ιδιόρρυθμους πατέρες εναντίον του. Θλίψεις, πικρίες και δοκιμασίες πολλές επέτρεψε ο Θεός και τον βρήκαν εξ αιτίας της συμπεριφοράς των πατέρων αυτών. Όμως δεν κάμφθηκε, συνέχισε τον αγώνα του.

Δοκιμασίες και πειρασμοί

Από την άλλη είχε να αντιμετωπίσει τη δοκιμασία της απίστευτης φτώχειας της Μονής, εκείνης της εποχής και του ερειπωμένου παγωμένου κελιού του με τα χαλασμένα παντζούρια που από τις χαραμάδες τους στους βαρείς χειμώνες ο αέρας περνούσε το χιόνι μέσα, και με τα τρύπια πατώματα, που από κάτω τους βάζανε τα γίδια της Μονής. Ακόμη η στέρηση απολύτως αναγκαίων αγαθών και των χειμερινών ακόμη ρούχων και παπουτσιών τον έκαναν με τις βροχές, τους πάγους και το πολύ χιόνι να τρέμει σύγκορμος και να αρρωσταίνει συχνά. Όλες αυτές οι ταλαιπωρίες στιγμάτιζαν το σώμα του, καμμιά όμως δεν βρήκε την ψυχή του, καμμιά δεν πείραζε το πνεύμα του.

Ο άγιος Ιάκωβος Τσαλίκης της Μονής Οσίου Δαυίδ στην Εύβοια (1920-1991)

Αλλά κι ο σατανάς δεν έπαυε να τον πολεμά βάζοντας όλη την τέχνη του και χρησιμοποιώντας όλα τα τεχνάσματά του. Δεν αρκούσαν στον πνευματικό, τον αόρατο πόλεμο όπου τσακιζόταν πάνω στην υπακοή, την προσευχή, την πραότητα και την ταπεινώση του Γέροντα, αλλά τον πολέμησε και αισθητά, ορατά. Δεκαοκτώ δαίμονες κάποια φορά με διάφορες μορφές σαν άνθρωποι, σαν πίθηκοι κ.ά., όρμησαν επάνω του την ώρα που εργαζόταν και από τα χτυπήματά τους και τα βασανιστήριά τους τον άφησαν μισοπεθαμένο, όταν μπόρεσε πια και απελευθέρωσε το χέρι του κι έκανε το Σταυρό του Το ίδιο επανέλαβαν κι άλλη φορά λιγότεροι στον αριθμό δαίμονες.

Άλλοτε πάλι οι δαίμονες για να τον τρομοκρατήσουν εμφανίστηκαν με μορφή χιλιάδων, αναρίθμητων σκορπιών μέσα στη σπηλιά στο Ασκητήριο του οσίου Δαυίδ, όπου ο Γέροντας μιμούμενος τον όσιο Δαυίδ πήγαινε συχνά τις νύχτες να προσευχηθεί, βοηθούμενος στη νυχτερινή μετάβαση του εκεί από ένα φωτεινό αστέρι που του φώτιζε το μονοπάτι, που δεν ήταν τίποτα άλλο παρά Άγγελος Κυρίου σταλ-μένος για τη διακονία αυτή, ως απάντηση του Θεού στο σχετικό αίτημα της προσευχής του.

Ο π. Ιάκωβος δεν πτοήθηκε. Μόλις αντιλήφθηκε ότι επρόκειτο για δαιμονική ενέργεια, έθεσε όριο ατούς σκορπιούς κι αυτοί δεμένοι από την εντολή του δεν πέρασαν τον κύκλο που χάραξε γύρω τους ο Γέροντας. Σημάδι αυτό ότι ο Θεός είχε δώσει στον πιστό του δούλο την εξουσία να χρησιμοποιεί κάτι από τη θεία δύναμή Του, από τις θείες ενέργειές Του.

Ο πατήρ Ιάκωβος σε όλες αυτές τις δοκιμασίες και τους πειρασμούς αλλά και σε πολλούς άλλους αντέταξε την ακλόνητη πίστη του στο Θεό και τη θεία αγάπη του προς τον όσιο Δαυίδ, την πραγματικά ιώβειο υπομονή του και την άκαμπτη καρτερία και πραότητά του, την απόλυτη υπακοή και ταπεινώσή του, την αδιάλειπτη προσευχή και την άπειρη αγάπη του προς όλους.

Το Γραφικό: «Η Βασιλεία του Θεού βιάζεται και βιασται αρπάζουσιν αυτήν» εφαρμόστηκε πλήρως από το Γέροντα. Η βία που ασκούσε στον εαυτό του στο καθετί ήταν το κύριο χαρακτηριστικό του. Δεν συγκατέβαινε εύκολα στον εαυτό του. Αλλά και η ευθύτητά του ήταν μοναδική, ήταν άνθρωπος του «ναι, ναι» και του «ου, ου», και η νηστεία του επίσης υπεράνθρωπη.

Η ιερατική ζωή του

Ο Θεός αξίωσε τον π. Ιάκωβο και του μεγάλου χαρίσματος της ιεροσύνης. Ο ίδιος ο μακαριστός Γέροντας έλεγε χαρακτηριστικά: Έγώ ποτέ στη ζωή μου δεν επεθύμησα θέσεις και αξιώματα, ούτε και φαντάστηκα κατά διάνοιαν ότι ήταν δυνατόν να αξιωθώ τέτοιας τιμής. Δέχτηκα μόνον από υπακοή προς το Γέροντά μου και από σεβασμό προς τον άγιο εκείνον επίσκοπο Χαλκίδος, το μακαριστό Γρηγόριο».

Η χειροτονία του σε διάκονο έγινε στις 18 Δεκεμβρίου του 1952 στο εκκλησάκι της Αγίας Βαρβάρας στη Χαλκίδα και σε ιερέα την επομένη 19 Δεκεμβρίου στο παρεκκλήσι του Επισκοπείου. Ο μητροπολίτης είπε στον π. Ιάκωβο μετά τη χειροτονία του ένα λόγο προφητικό: «Και συ παιδί μου, θά αγιάσεις. Να συνεχίσεις με τη δύναμη του Θεού και θα σε ανακηρύξει σάγιο η Εκκλησία».

Πνευματικά γεγονότα της ζωής του

Ο π. Ιάκωβος μέσα στο ναό κατά τη διάρκεια της θείας Λατρείας ζούσε ως ιερέυς πολλά πνευματικά γεγονότα. Γινόταν επίγειος άγγελος «συλλειτουργών», όπως ο ίδιος έλεγε σε ορισμένα πρόσωπα, με Χερουβείμ και Σεραφείμ και με Αγίους. Στην αγία προσκομιδή είδε και άγγιξε το ίδιο το πανάγιο Αίμα του Κυρίου, την ώρα που ετοιμαζόταν να καλύψει τα Τίμια Δώρα. Εκεί, άλλοτε, είδε Αγγέλους Κυρίου να παραλαμβάνουν τις μερίδες των μνημονευομένων και να πηγαίνουν να τις εναποθέτουν σαν προσευχές στο θρόνο του Δεσπότη Χριστού. Άλλοτε είδε «πνευματικώ τω τρόπω», όπως ο ίδιος έλεγε, κεκοιμημένους να του εμφανίζονται κατά κάποιον τρόπο με τη χούφτα ανοιχτή και να του ζητούν να βγάλει μερίδα υπέρ αυτών, υπέρ αναπαύσεως των ψυχών τους, κι όταν το έκανε τους έβλεπε να πηγαίνουν στον τόπο τους αναπαυμένοι. Ένα φωτεινή αστέρα είδε άλλοτε να στέκεται επάνω από το κεφάλι ευλαβούς ιερέως που είχε επισκεφθεί τη Μονή και λειτουργούσε, τήν ώρα που έθετε τον αστερίσκο επάνω του Αμνού κατά την κάλυψη των Τιμίων Δώρων. Πνευματικά γεγονότα τέτοια ανάλογα υπάρχουν πολλά, όλα αυτά, μεγάλες δωρεές του Θεού προς τον εκλεκτό του δούλο Ιάκωβο.

Ως πνευματικός πατέρας διέπρεψε. Κανένας δεν έφευγε από το πετραχήλι του χωρίς να είναι αναπαυμένος και ευχαριστημένος. Με την πολλή του αγάπη θυσιαζόταν για όλους και παρόλο που, ιδίως τα τελευταία χρόνια, υπέφερε από πολλές αρρώστιες σε κανέναν δεν είπε: «δέν μπορώ να σε δω, να ακούσω το πρόβλημά σου». Ο κόσμος», έλεγε στη συνοδιά του, «ούτε να φάει ζητάει, ούτε να πιει, ζητάει την αγάπη μας. Αν μπορούμε αυτό να το κάνουμε θα επιτύχουμε στη ζωή μας ως μοναχοί».

Από το 1975, οπότε με θεοφώτιστη απόφαση του σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσόστομου ανέλαβε την ηγουμενία και «ο λύχνος ετέθη επί την λυχνίαν», αποκαλύφθηκαν εξ ανάγκης τα πολλά του χαρίσματα που αγωνιζόταν επιμελώς να κρύβει. Η φήμη της Μονής για τα θαύματα του οσίου Δαυΐδ, τον αγιασμένο ηγούμενο της π. Ιάκωβο, τον ανύστακτο κόπο και την αβραμιαία φιλοξενία των πατέρων της διαδόθηκε σιγά-σιγά παντού και πλήθη πιστών από την Ελλάδα και το εξωτερικό κατέφθαναν στη Μονή, η οποία έτσι αναδείχθηκε, όπως γράφτηκε, «κυψέλη πνευματικής ζωής και φάρος Ορθοδοξίας, πανελλήνιο προσκύνημα, πανορθόδοξη αναφορά του αιώνα μας».

Από τα πενήντα πέντε χρόνια του και μετά παρεχώρησε ο θεός κι ο πατήρ Ιάκωβος πέρασε εκτός των άλλων δοκιμασιών και πολλές και επώδυνες ασθένειες. Έλεγε χαρακτηριστικά ο μακαριστός Γέροντας «πήρε ο εωσφόρος την άδεια να πειράξει το σώμα μου». Αυτό είπε αποκαλυπτικά και το δαιμόνιο μέσω μιας δαιμονισμένης φανερώνοντας και τις παθήσεις που είχε ο Γέροντας, τις όποιες μόνο ο ίδιος ήξερε. Κι ο Γέροντας συνέχιζε λέγοντας: Έμένα που ποτέ άνθρωπος δεν με είδε γυμνό, εκτός από τη μητέρα μου όταν ήμουν παιδάκι, παραχώρησε ο Θεός να με δουν οι γιατροί και οι νοσοκόμοι και να με χειρουργήσουν επανειλημμένως. Έγινα θέατρο αγγέλους και ανθρώπους».

Δεν ήταν λίγες οι φορές βέβαια που οι Άγιοι, όπως ο όσιος Δαυΐδ, ο όσιος Ιωάννης ο Ρώσος, οι άγιοι Ανάργυροι, η αγία Παρασκευή, επενέβησαν μετά από παρακλήσεις του και τον βοήθησαν στις ασθένειες του χαρίζοντας του την ίαση και την υγεία.

Η τελευταία δοκιμασία με την υγεία του που τελικά οδήγησε το Γέροντα στην άλλη ζωή ήταν η πάθηση της καρδιάς του, η οποία προέκυψε εξ αίτιας κάποιου πειρασμού που πέρασε.

Τα πνευματικά χαρίσματα του Γέροντα

Ο μακαριστός Γέροντας Ιάκωβος έζησε οσίως σαράντα περίπου χρόνια στη Μονή του Οσίου Δαυΐδ, έχοντας προηγουμένως ζήσει «ευαγγελικώς» στον κόσμο τριάντα δύο χρόνια. Δούλεψε στον Κύριο τηρώντας από τη νεότητα έως το γήρας ίση την προθυμία της ασκήσεως. Μιμήθηκε τον όσιο Δαυΐδ, και βάδισε στα ίχνη του. Οι ασκητικοί του αγώνες ήταν εφάμιλλοι των παλαιών οσίων που αναφέρονται στα Γεροντικά, αλλά και οι εναντίον του επιθέσεις, πνευματικές και αισθητές, του Σατανά, οι ποικίλοι πειρασμοί, δοκιμασίες και κακοπάθειές του ήταν ανάλογες με αυτές που αντιμετώπισαν πολλοί θεοφόροι Πατέρες.

Όσο όμως μεγάλωναν οι δοκιμασίες, οι ασθένειες και τα βάσανα του, τόσο ο Θεός τον χαρίτωνα με σπάνια πνευματικά χαρίσματα, όπως της διοράσεως και προοράσεως, της διακρίσεως και της παραμυθίας, και τόσο περισσότερες ήταν οι θεοπτείες που είχε και οι

θεοσημείες που επιτελούσε με την προσευχή του, αλλά και τόσο μεγαλύτερη γινόταν η ακτινοβολία του.

Στη Μονή προσέρχονταν για να τον δουν εκατοντάδες απλοί άνθρωποι του λαού, αλλά και πατριάρχες και αρχιερείς, κληρικοί κάθε βαθμού και μοναχοί, άρχοντες και ανώτατοι δικαστές, καθηγητές Πανεπιστημίου και επιστήμονες. Όλοι φεύγοντας από τη Μονή κι έχοντας δει το Γέροντα Ιάκωβο αισθάνονταν ότι έφευγαν από ένα είδος Παραδείσου.

Ο καθένας εύρισκε κοντά στο Γέροντα τη βοήθεια που χρειαζόταν. Οι πονεμένοι εύρισκαν με τους παραμυθητικούς του λόγους την παρηγοριά και την ανακούφιση, οι δαιμονισμένοι εύρισκαν με τις ευχές του την απελευθέρωση από τα δαιμόνια και τη θεραπεία τους, οι ασθενείς εύρισκαν με την παρηγορία της προσευχής του την ίαση και την υγεία, οι ταλαιπωρημένοι από τα διάφορα βιοτικά προβλήματα τους εύρισκαν με την ευλογία του την αναψυχή, την ψυχική τους ισορροπία, την ενδυνάμωση, τη λύση των προβλημάτων τους. Οι φτωχοί εύρισκαν με τη συνεχή και αγόγγυστη ελεημοσύνη του τη λύτρωση από τη θλίψη της φτώχειας και την απελευθέρωση από τα βάρη των χρεών τους. Πολλά άτεκνα ζευγάρια μετά την προσευχή, τις ευχές και την ευλογία του αποκτούσαν τέκνα χαριτωμένα. Αλλά και για όσους είχαν τα κατάλληλα μάτια να δουν, η παρουσία και μόνο του Γέροντα, η θεωρία του, αποτελούσε ευλογία Θεού, φανέρωση των θείων ενεργειών, παρουσία του Θεού στη γή.

Ιδού τί αναφέρει σχετικά στην από 14.2.1994 επιστολή του προς την Ιερά Μονή του Οσίου Δαυΐδ ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος: «...Διά τον μακαριστόν Γέροντα με την φωτεινή μορφήν ισχύει εκείνο το οποίον έγγραφεν ο ιερός Χρυσόστομος διά τον άγιον Μελέτιον Αντιοχείας: “Ου γαρ διδάσκων μόνον, ουδέ φθηγόμενος, αλλά και ορώμενος απλώς, ικανός η άπασαν αρετής διδασκαλίαν εις την των ορώντων ψυχήν είσαγαγείν”».

Η οσιακή κοίμησή του

Αντάξια της θαυμαστής ζωής του ήταν και η οσιακή κοίμησή του Γέροντα, την οποία προγνώριζε, γι' αυτό και παρακάλεσε αγιορείτη ιεροδιάκονο που εξομολόγησε το πρωί της 21ης Νοεμβρίου 1991, εκείνης της τελευταίας ημέρας της επιγείου ζωής του να μείνει στο Μοναστήρι ως το απόγευμα για να τον «ντύσει». Και πράγματι στις 4.17' το απόγευμα σαν πουλάκι παρέδωσε το πνεύμα. Ο μακαριστός Γέροντας άφησε το φθαρτό αυτό κόσμο του πόνου κι έφυγε για την αιώνια ανάπαυση, στο Θεό.

Το λείψανο του ήταν λαμπερό, εύκαμπτο, ζεστό, όσιακό και η ιαχή που έβγαινε από τα χείλη χιλιάδων ανθρώπων «άγιος άγιος... είσαι άγιος» αποτελούσε μία ομόφωνη μαρτυρία της συνείδησης των πιστών για το μακαριστό πλέον Γέροντα Ιάκωβο.

Αλλ' ο άγιος Γέροντας συνεχίζει και μετά την όσιακή κοίμησή του, όπως το ομολογούν εκατοντάδες πιστοί να τους ευεργετεί με την παρηγορία που έχει στο Θεό. Στη Μονή του Οσίου Δαυΐδ υπάρχουν τουλάχιστον τριακόσιες μαρτυρίες* πιστών, που ο Γέροντας Ιάκωβος τους βοήθησε. Οί μαρτυρίες αυτές, που περιέχονται σε επιστολές των ίδιων των ευεργετηθέντων η κατεγράφηκαν μετά από προφορικές διηγήσεις τους, έχουν σχέση με θεραπείες, ευεργετικές επεμβάσεις, η μεταθανάτιες εμφανίσεις του Γέροντα.

Η παρηγορία του π. Ιακώβου στο Θεό Σύγχρονες μαρτυρίες

1. Ο ιερέυς π. Ιωάννης Βερνέζος, εφημέριος του Προσκυνηματικού Ιερού Ναού του Αγίου Ιωάννου του Ρώσου στο Προκόπι της Εύβοιας ανέφερε τα εξής: Είχα ένα ογκίδιο στο δεξί μου χέρι. Εκτός των κινδύνων που έκρυβε, ήταν και αντιαισθητικό. Γι' αυτό, όταν οι χριστιανοί μου φιλούσαν το χέρι, το κάλυπτα με το ράσο μου Την ημέρα της κηδείας του Γέροντος Ιακώβου (22.11.1991) παρεκάλεσα το Γέροντα για το θέμα αυτό. Και καθώς ασπαζόμουν το ιερό σκήνωμα του, ακούμπησα το χέρι μου πάνω στο λείψανο του. Από εκείνη τη στιγμή το ογκίδιο άρχισε να υποχωρεί, ώσπου εξαφανίστηκε. Μεγάλη η χάρη του οσίου Γέροντα. Ας έχουμε την ευχή του!».

2. Η κ. Ανδρομάχη Πασχάλη, κάτοικος Λίμνης Ευβοίας, σε επιστολή που έστειλε στη Μονή γράφει τα εξής: «Στις 18 Νοεμβρίου 1993 παρουσιάστηκε στην άκρη της γλώσσας μου ένα μικρό κεράτινο ογκίδιο. Περνώντας οι μέρες αυτό μεγάλωσε, κρεμόταν μπροστά στη γλώσσα μου και με ενοχλούσε στην ομιλία, την ώρα που έτρωγα και όταν έπινα νερό. Πέρασαν δυο μήνες από την ημέρα που το πρωτοείδα, το ογκίδιο εξακολουθούσε να υπάρχει και η ψυχολογική μου κατάσταση ήταν πολύ άσχημη. Μέσα στη μεγάλη ψυχολογική ένταση που βρισκόμουν, κι ενώ σκεπτόμουν ότι από Δευτέρα έπρεπε να πάω στην Αθήνα για γιατρό, άρχισα να λέω το πρόβλημα μου στον παππού-Ιάκωβο κοιτάζοντας μία μικρή φωτογραφία του που είχα απέναντι στο τραπέζι μου. Τον παρακάλεσα να με βοηθήσει, να μην αρχίσω τις ατέλειωτες εξετάσεις στους γιατρούς που χρειάζονται για τέτοιου είδους περιστατικά και κατά τις δυο τα μεσάνυχτα ανέβηκα για ύπνο στο δωμάτιο μου. Το πρωί που σηκώθηκα, την ώρα που έπινα καφέ, διαπίστωσα ότι δεν με ενοχλούσε τίποτα στη γλώσσα μου. Όλο αγωνία πήγα στον καθρέφτη και είδα ότι το ογκίδιο που είχα εξαφανίστηκε χωρίς να αφήσει ούτε σημάδι. Έτσι απλά παρακάλεσα τον άγιο Ιάκωβο να με βοηθήσει, κι αυτός έτσι απλά με βοήθησε.»

3. Ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Μόρφου κ. Νεόφυτος σε μία από τις επισκέψεις του στη Μονή, ως αρχιμανδριτής τότε, ανέφερε μεταξύ άλλων θαυμάτων που επιτελεί ο άγιος Γέροντας Ιάκωβος σε Κυπρίους αδελφούς μας, τους όποιους αγαπούσε πολύ, και το έξις θαυμαστό:

Είχα φέρει στην Κύπρο λάδι από το καντήλι του τάφου του Γέροντα. Το 1993 με πήρε στο τηλέφωνο ο εφημέριος του Ιερού Ναού του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου Λάρνακος, ο π. Παναγιώτης Ζάρος, και μου είπε: «Πάτερ Νεόφυτε, δεν είμαι καλά. Έχω ένα χρόνιο πρόβλημα υγείας, αλλά δεν το λέω. Έχω ραγάδες στο έντερο και έχω μεγάλη αιμορραγία. Και αυτές τις ημέρες έχω έντονους πόνους και μεγάλη ροή αίματος, και σε παρακαλώ κάνε μια παράκληση στον άγιο Γεώργιο, που ζεις στο μοναστήρι του, και στον πατέρα Ιάκωβο να μου δίνουν υπομονή, γιατί όταν πονώ υποφέρω πολύ και φωνάζω και στενοχωρούνται και η παπαδιά και τα παιδιά μου». Λυπήθηκα πολύ και του είπα ότι θα κάμω παράκληση και θα του πηγαίνα λαδάκι από το καντήλι του πατρός Ιακώβου, για να σταυρωθεί. Αυτά είπα και έκλεισα το τηλέφωνο. Μετά από δέκα πέντε λεπτά ο π. Παναγιώτης ήρθε στο μοναστήρι και μου είπε: «Ηρθα να πάρω το λαδάκι του Γέροντα μόνος μου, γιατί πιστεύω πολύ σε αυτόν τον άνθρωπο, ότι ο Θεός τον χαρίτωσε και θα με βοηθήσει». Του έδωσα λάδι και σταυρώθηκε στο μέτωπο και έφυγε.

Το βράδυ με πήρε στο τηλέφωνο και μου είπε χαίροντας και κλαίνοντας ότι η ροή του αίματος σταμάτησε. Από τότε έγινε τελείως καλά. Ο π. Παναγιώτης υπέφερε από αυτό από τα εφηβικά του χρόνια και τώρα ήταν περίπου 40 ετών. Όταν έγινε καλά υποσχέθηκε να τελεί θεία Λειτουργία και μνημόσυνο στο Γέροντα Ιά-

κωβο κάθε χρόνο σαν αυτή την ημέρα της θεραπείας του. Όταν όμως πέρασε ένας χρόνος από το θαύμα αυτό ο π. Παναγιώτης ξέχασε την υπόσχεσή του. Τη θυμήθηκε όταν εκείνη την ημέρα (στό χρόνο επάνω) του παρουσιάστηκε ελάχιστο αίμα. Εκπλήρωσε την υπόσχεσή του και η ροή του αίματος σταμάτησε. Από τότε το θυμάται κάθε χρόνο και επιτελεί θεία Λειτουργία και μνημονεύει το Γέροντα ανάμεσα στους Άγιους

4. Ο κ. Γιώργος Ιωαννίδης, γιατρός παθολόγος από το Βόλο, (προσωπικός τότε γιατρός του τότε Μητροπολίτου Δημητριάδος και τώρα Αρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου) ανέφερε μεταξύ άλλων και τα εξής: «Φεύγοντας από τη Μονή του Οσίου Δαυΐδ, όπου είχα έλθει με την οικογένεια μου για προσκύνημα το Σεπτέμβριο του 1997, κι ενώ βρισκόμουν στην πύλη της αισθάνθηκα μέσα μου μια δυνατή επιθυμία να πάω να ξαναπροσκυνήσω τον τάφο του Γέροντα Ιακώβου. Αισθανόμουν όπως αισθάνεται κάποιος που ξέχασε πίσω του κάτι πολύτιμο και θέλει να γυρίσει να το πάρει. Πραγματικά γύρισα με το γιό μου και στο ένα μέτρο πριν από τον τάφο του Γέροντα βλέπω κάτω στη γή ένα κομποσχοίνι. Παίρνω το κομποσχοίνι στο χέρι μου, το υψώνω και το κρατώ επιδεικτικά, ώστε αν κάποιος από τους γύρω προσκυνητές το έχασε, να το δει και να ρθει να το πάρει. Εκείνη όμως ακριβώς τη στιγμή ακούω φωνή πίσω μου που μου έλεγε: «Τί φάχνεις; Για σένα είναι το κομποσχοίνι». Γυρίζω και σε απόσταση ενός μέτρου βλέπω ολόζωντανο το Γέροντα Ιακώβο να μου χαμογελά. Τον είδα ολόκαθαρα. Διέκρινα την υγρασία των ματιών του, τις φλεβίτσες στο πρόσωπο του, τη γενειάδα του, όπως την είχα. Ένοιωσα κάτι το ξεχωριστό, συγκλονίστηκα. Η κυριολεκτικά αυτή ζωντανή παρουσία του Γέροντα Ιακώβου μπροστά μου ήταν καθοριστική κι έβαλε μέσα μου τη σφραγίδα περί της βεβαιότητας της θείας παρουσίας».

5. Τις ημέρες που γραφόταν αυτό το κείμενο και συγκεκριμένα στις 10 Οκτωβρίου 2001 ήρθε στη Μονή ο κ. Γιαννούλης, ναυτικός, από την Άνδρο και βουρκομένος χωρίς καν να μπορεί να μιλήσει καλά-καλά από τη συγκίνηση και τα κλάματα ανέφερε τα εξής: «Ταξίδεψα προ καιρού και ευρισκόμουν στην Ινδία. Κάποια μέρα αντιμετώπισα σοβαρό πρόβλημα με την καρδιά μου Στο Νοσοκομείο εκεί που με πήγαν οι γιατροί είπαν στους συναδέλφους μου ότι τελειώνω. Εγώ, παρ' όλο που ήμουν σε κωματώδη κατάσταση, ένιωθα ότι κάποια αόρατη θεία δύναμη με βοηθάει. Όταν αργότερα άνοιξα κάποια στιγμή τα μάτια μου τον πρώτο που είδα μπροστά μου ήταν ο Γέροντας Ιάκωβος που είχα διαβάσει αρκετές φορές το βιβλίο του. Μου είπε: «Μή φοβάσαι, κύριε Γιαννούλη, θα σε βοηθήσω, θα γίνεις τελείως καλά και θα ξαναγυρίσεις στην πατρίδα». Και από εκείνης της ώρας πράγματι έγινα τελείως καλά». Από τις υπάρχουσες προφορικές και γραπτές μαρτυρίες των πιστών διαπιστώνεται ότι ο Γέροντας Ιάκωβος έχει μεγάλη παρησία στο Θεό και γι' αυτό εύχόμεθα να πρεσβεύει υπέρ πάντων υμών. Αμήν.

<http://www.pemptousia.gr/?p=20152>